

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

VILDLEDT ELSKOV

**PROGRAMMER
CREDITS MM.**

Vildledt Elskov

Personerne:

Bankdirektøren	Herr Lagoni.
Fruen	Fru la Cour.
Datteren	Fru Clara Wieth.
Studenten	Herr Rich. Christensen.
Charles	Herr Lauritzen.
Fabrikspigen	Fru Henriksen.
Tjenestepigen	Frk. Sannom.

Afdelinger:

1. Opvartende Kavallerer — foreløbig!	Sted. Maa tale med Dig. Vi maa flygte
2. „Sæt disse Penge i Banken for mig“.	— foruden Dig kan jeg ikke leve.
3. Paa Vej til Spillelæreren.	Din Victor.
4. En „Tjans“.	19. Et heldigt Møde.
5. Summens Størrelse efterses.	20. Den afslørede Redningsmand.
6. Vildtbanen undersøges.	21. En ny Opdagelse.
7. Planen lægges.	22. Han vil forlede hende til at stjæle Mo-
8. Hvad en „Kæreste“ kan bruges til.	derens Bankbog.
9. Driftskapitalen rejses.	23. Politiet sættes paa Sporet.
10. Overfaldet iscenesættes.	24. En natlig Opringing.
11. Et Overfald og en „Redningsmand“.	25. En Overrumpling.
12. Den ædle Redningsmand præsenteres.	26. Den vildledte Datter.
13. En Ridetur.	27. En god Fangst.
14. I uvante Omgivelser.	28. En fræk Bedrager.
15. En Kærlighedserklæring.	29. Bankdirektørens Frygt for Skandale
16. Afvist.	frier Skurken for Straf.
17. En sidste Udvej.	30. En angrende Datter.
18. Min inderlig Elskede! Din Faders Op-	31. Nu ser hun først, hvad Barndomsvennen
træden hindrer mig jo i at besøge	er værd.
Dig. Mød mig derfor det sædvanlige	32. I sikker Havn.

Det er en vanskelig og ansvarsfuld Sag nu om Dage at skulle opdrage en ung Pige; den moderne Tid med sine Krav om Frihed paa alle Omraader har ogsaa rejst Tvivl om, hvilken Opdragelsesmetode, der rettest bør anvendes. Hvad er rigtigst? Den mest yderliggaaende Frihed, men med Bevidsthed om det deraf flydende Ansvar, eller den gammeldags, strenge Opdragelsesmetode, hvor Moe's Dom og Mening (med Fa'ers som inappellabel Højesteret) skal afeskes i alle, selv de ubetydeligste Sager? Hvem tør tage Ansvaret for her at sige: dette er rigtigst og dette forkert? Her, som paa alle andre Omraader, ligger Sandheden sikkert i Midten, rent bortset fra de skyldige Hensyn, der selvfølgelig bør tages til hver enkelt Individualitet og særlige Anlæg.

Bankdirektør Helborn og hans Hustru har kun ét Barn, Datteren Betty, som de elsker og forguder med den Kærlighed, der næsten

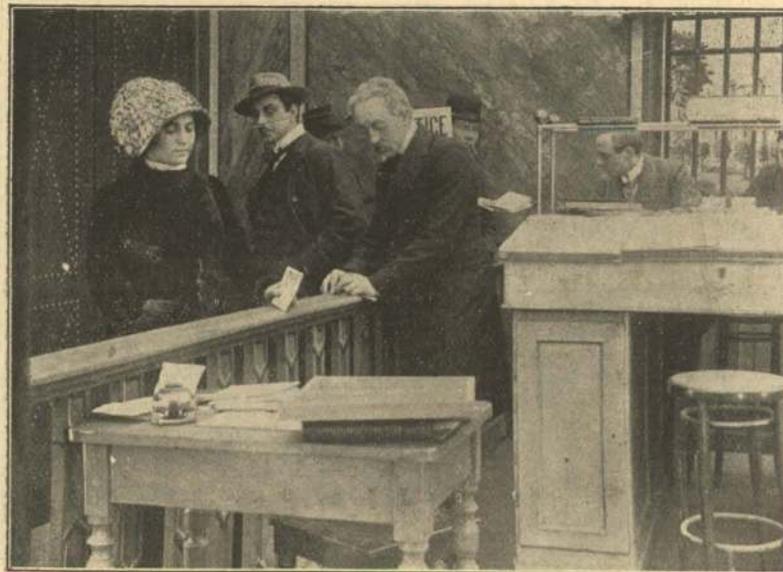
af alle Forældre altid ofres paa „Eneste-Barnet“. I fuld Tillid til, at deres Datter aldrig kan foretage sig noget, som hun ikke vilde kunne svare til, har de ladet hende nyde sin Ungdom og Frihed i fuldt Maal; hidindtil har de ikke haft Grund til i nogen Retning at angre dette; Betty har i enhver Henseende været en mønsterværdig Datter. Hun er nu i den Alder, hvor Hjertet begynder at kræve sin Ret hos den unge Pige, men heller ikke denne Omstændighed har ført noget med sig, som kunde bringe Forældrene ud af den rolige og trygge Ligevægt, hvori de hidindtil har været. Officielt foreligger endnu intet, ja, efter alt at dømme har de unge Mennesker end ikke udtalt sig for hinanden, men de to gamles

Bankbogen.

aarvaagne Blik har længe set, at den unge Stud. jur. Poul Helmuth, Søn af en af Bankdirektørens Ungdomsvenner, føler mere end broderligt for Betty, der paa sin Side ikke synes at være utilfreds med den Beundring og Hyldest, som Poul saa aabenlyst lægger for Dagen. Poul gaar og kommer i Bankdirektørens Hus, som var det hans eget Hjem; han ledsager Betty paa hendes Spadsereture, følger hende til Spillelæreren og henter hende, naar hun er færdig. Han har kort sagt paataget sig en ældre og galant Broders Pligter. En Dag, da Poul som saa ofte før kommer for at hente Betty til hendes Spilletime, beder Fru Helborn Datteren om at lægge Vejen om forbi Banken og dér indsætte nogle Hundrede Kroner paa Fruens private Sparekassebog, som tydelig vidner om, at Bankdirektøren ingenlunde er nogen gnieragtig Ægteemand.

Da de to unge naar til Banken, siger Poul Farvel, han maa skynde sig videre til sin Manuduktør; ingen af dem har i deres gensidige Optagethed lagt Mærke til, at de iagttages af en lurvet klædt Mandsperson med et kønt, men egentlig ikke særlig tillidsvækkende Ansigt. Da Poul er forsvunden, sniger han sig ind i Banken efter den unge Pige; han vejrer en Chance, uden at han selv endnu véd, hvad han vil. Herinde lykkes det ham imidlertid at snige sig til at kaste et Blik i Bettys Sparekassebog, og i samme Nu, som Begæret efter den store Sum, som indestaar paa den, vaagner i ham, fødes ogsaa den Plan, der, det haaber han, kan hjælpe ham til at faa den. Den Magt, som han takket være

Guldets Fristelse.

sine ydre Egenskaber har overfor Kvinden, har hans talrige Erobringer blandt Gadens mere eller mindre løse Fugle tidlig belært ham om, og udgaet, som han oprindelig er, fra et godt og dannet Hjem (Ugidelighed og daarlige Bekendtskaber har desværre ført ham paa Afveje), tvivler han ikke om, at hans Plan nok skal lykkes, naar han blot faar sin ydre Person pyntet tilstrækkeligt op, men „Driftskapital“ maa der til! Fra Banken er han fulgt efter Betty hen til hendes Spillelærer, og i den Tid har han haft rigelig Lejlighed til at udarbejde sin Plan i alle dens Detailler. Den unge Pige kommer atter ned og gaar nu hjem, stadig forfulgt af den unge Mand, Charles, som paa denne Maade faar at vide, hvad hun hedder, og hvor hun bor. Nu gælder det altsaa om at skaffe sig den fornødne „Grundkapital“. Hurtigt begiver han sig hen til

den store Fabrik dér i Nærheden, hvor hans „Kæreste“ arbejder, og venter udenfor, til hun sammen med de andre Arbejdskere kommer ud for at gaa til Middag. Kæresten, der i Parentes bemærket maa betale denne sin „Lykke“ med det meste af sin Ugeløn, iler glad sin Ven imøde, og Arm i Arm gaar de hen til det tæt derved liggende Spisehus. Efter at Charles her har faaet presset hende for saa mange Penge som muligt (det vil sige omtrent alt, hvad hun har), gaar han igen, han maa jo skynde sig med at træffe Forberedelser.

Først lejer han de fornødne Klæder, og derpaa træffer han Aftale med en Ven om, at han skal fingere et Overfald paa den

„Driftskapitalen“ skaffes til Veje.

unge Dame, hvor saa Charles skal optræde som Redningsmand; ved at luske om ved Villaen har han nemlig opsnuset, at den unge Pige skal til Bal om Aftenen alene. Det gaar efter Ønske. Da Betty er staaet ud af Vognen, og denne er kørt bort igen, styrter en skummel Fyr sig over hende og kaster hende til Jorden; paa hendes Nødsprog styrter Charles frem, hvorefter Banditten flygter (med et bredt Grin, som Betty desværre ikke ser). Ved Hjælp af Pigen, som imidlertid er kommen til, faar de den besvimelede, unge Pige baaret op i Villaen, hvor hun snart kommer til sig selv, hvorpaa hun dybt rørt takker sin Redningsmand og beder ham om endelig at komme igen Dagen efter, for at ogsaa hendes Forældre kan faa Lejlighed til at bringe ham deres Tak. Tilfreds med sit Dagværk gaar Charles hjem.

Næste Dag møder han altsaa efter Aftale op hos Bankdirektøren, flot udhalet i de lejede Klæder. Poul, som ogsaa er til Stede, føler straks en for ham selv uforklarlig Antipati mod Charles, som trods Elegancen gør et forlorent Indtryk paa ham, hvorefter Familien Helborn, Betty iberegnet, synes ganske bedaaret af ham. I Samtalens Løb faar Charles at vide, at Betty rider og straks aftales en Ridetur til næste Dag; det gælder jo om at imponere, saa Charles maa, omend med Suk, sætte sig i Udgift med ogsaa at leje en Hest; efter endt Ridetur begaar Charles den Uforsigtighed, at han inviterer Betty ind paa en ikke helt nobel Kafé, men takket være den unge Piges Naivitet og til Held for Charles aabner dette dog

Redningsmanden.

ikke hendes Øjne for, hvad hendes Kavallér Charles er for en Fyr. Længe faar denne Herre jo ikke Lov at bevare Skindet, saa her maa handles hurtigt; ude i Haven tilstaar han Betty sin Kærlighed, han kan ikke leve uden hende. Men her har han gjort Regning uden Bankdirektøren, som kommer bag paa dem og forbitret viser ham Døren. Nu maa der handles hurtigt; Charles skriver til „den elskede“ og beder om et Stævnemøde, der er kun et tilbage: de maa flygte. Poul, som under alt dette har været i sort Humør, fordi han føler sig saa ganske udenfor, sidder en Dag udenfor en Kafé i en af Byens Udkanter; pludselig hører han en Stemme, som synes ham bekendt; forsigtig ser han frem — det er jo den fine Charles — i Selskab med en Fabrikspige, som gør ham Bebrejdelser og taler om Penge! Som et Slør falder det fra hans

Øjne — Charles er en gemen Bedrager, her maa stikke noget under; forsigtig lister han efter Charles og kommer saaledes til at

Ved Toilettet.

Paa fersk Gerning.

overvære Stævnemødet, hvor Flugten aftales og hvor — nu forstaar Poul det hele — Charles overtaler den unge Pige til at tage

Uskadeliggjort.

Forsoningens Stund.

Moderens Sparekassebog med! Hurtig iler Poul hen til en Politistation, hvor han fortæller sin Opdagelse og telefonerer til Bankdirektøren om, hvad hans Datter staar i Begreb med at gøre. Faderen, der tror, at Datteren ligger rolig i sin Seng, iler ind i Kabinettet, og rigtig, der staar det stakkels vildledte Pigebarn med Bankbogen! Det er ikke helt blide Ord, den forbitrede Fader lader regne ud over det ulykkelige Pigebarn. Imidlertid har Politiet, ført af Poul, taget Charles, som gaar og venter paa sin „Elskede“ med de rare Penge, og som nu i Stedet for maa vandre i Arrest, hvorfra han dog snart udfries, takket være Bankdirektøren, der er angst for den Skandale, som Offentliggørelsen af denne Historie vil medføre.

Da Fruen og Poul Dagen efter gaar i Forbøn for stakkels Betty, der nu — lidt for sent ganske vist — ser, hvad Charles har været og hvad Poul er, ender denne pinlige Historie bedre, end den tegnede til — ja, for Poul og Betty har den sikkert kun været til Gavn; thi selv af det sletteste kan gro noget godt.

K. K. Larsen

Nyholsvej 19
9900 Frederikshavn

Filmen saavel som dens Plakat- og Program-**Tekst**

o. a. lign. Materiale ejes med absolut Eneret af

A|s Fotorama, Aarhus.

Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatningskrav blive gjort gældende mod vedkommende.

Personerne:

Bankdirektøren:.....Herr Lagoni
 Fruen:.....Fru la Cour
 Datteren:.....Fru Clara Wieth
 Studenten:.....Herr Rich.Christensen
 Charles.....Herr Lauritzen
 Fabrikspigen.....Fru Henriksen
 Tjenestepigen.....Frk. Samson.

Det er en vanskelig og ansvarsfuld Sag nu om Dage at skulle opdrage en ung Pige; den moderne Tid med sine Krav om Frihed paa alle Omraader har ogsaa rejst Tvivl om, hvilken Opdragelsesmetode, der rettest bør anvendes; hvad er rigtigst; den mest yderliggaaende Frihed, men med Bevisthed om det deraf flydende Ansvar, eller den gammeldags strenge Opdragelsesmetode, hvor Mor's Dom og Mening (med Fa'r som inappellabel Højesteret) skal afsluttes i alle, selv de uberydeligste Sager? Hvem tør tage Ansvaret for her at sige, dette er rigtigst, og dette forkert? Her som paa alle andre Omraader, ligger Sandheden sikkert i Midten, rent bortset fra de skyldige Hensyn der selvfølgelig bør tages til hver enkelt Individualitet og særlige Anlæg.

Bankdirektør Helborn og hans Hustru har kun et Barn, Datteren Betty, som de elsker og forguder med den Kærlighed, der næsten af alle Forældre altid ofres paa "Æneste-Barnet". I fuld Tillid til at deres Datter aldrig kan foretage sig noget, som hun ikke ville kunne svare til, har ladet hende nyde sin Ungdom og Frihed i fuldt Maal; hidtil har de ikke haft Grund til i nogen Retning at angre dette; Betty har i enhver Henseende været en mønsterværdig Datter. Hun er nu i den Alder, hvor Hjertet begynder at kræve sin Ret hos den unge Pige, men heller ikke denne Omstændighed har ørt noget med sig, som kunde bringe Forældrene ud af den rolige og trygge Ligevægt, hvori de hidtil har været. Officielt foreligger endnu intet, ja efter alt at dømme har de unge Mennesker end ikke udtalt sig for hinanden, men de to gamles aarvaagne Blik har længe set, at den unge Stud.jur Poul Helmuth, Søn af en af Bankdirektørens Ungdomsvenner, føler mere end broderligt for Betty, der paa sin Side ikke synes at være utilfreds med den Beundring og Hyldest, som Poul saa aabenlyst lægger for Dagen. Poul gaar og kommer i Bankdirektørens Hus, som var det hans eget Hjem; han ledsager Betty paa hendes Spadsereture, følger hende til Spillelæreren, og henter hende, naar hun er færdig. Han har kort sagt paataget sig en ældre og galant Broders Pligter. Den Dag, da Poul som saa ofte før kommer for at hente Betty til hendes Spilletime, beder Fru Helborn Datteren om at lægge Vejen om forbi Banken og dær indsætte nogle Hundrede Kroner paa Fruens private Sparekassebog, som tydelig Vidner om, at Bankdirektøren ingenlunde er nogen gni'eragtig Ægtemand. Da de to unge naar til Banken, siger Poul Farvel, han maa skynde sig videre til sin Manufaktur; ingen af dem har i deres gensidige Optagethed lagt mærke til, at de iagttages af en lurvet klædt Mandsperson med et kønt men egentlig ikke særlig tillidsvækkende Ansigt. Da Poul er forsvunden, sniger han sig ind i Banken efter den unge Pige, han vejrer en Chance, uden at han selv endnu ved, hvad han vil; herinde lykkes det ham imidlertid at snige sig til at kaste et Blik i Bettys Sparekassebog, og i samme Nu - som Begæret efter den store Sum, der udestaar paa den vaagner i ham, fødes ogsaa den Plan, der, det haaber han, kan hjælpe ham til at faa den. Den Magt, som han takket være sine ydre Egen-skaber har over Kvinden, har hans talrige Erobringer blandt Gadens mere eller mindre løse Fugle tidlig belært ham om, og udgaaet som han oprindelig er fra et godt og dannet Hjem (ugidelighed og daarlige Bekendtskaber har desværre ført ham paa Afveje) tvivle han ikke om, at hans Plan nok skal lykkes, naar han blot faar sin ydre Person pyntet tilstrækkelig op - men "Driftskapital" maa der til! Fra Banken er han fulgt efter Betty hen til hendes Spillelærer, og i den Tid har han haft rigelig Lejlighed til at udarbejde sin Plan i alle dens Detailler. Den unge Pige kommer atter ned og gaar nu Hjem, stordt forfulgt af den unge Mand Charles, som paa denne Maade faar

Det er en uviskelig og ansvarsfuld Sag nu om Dage at skulle opdrage en ung Pige; den moderne Tid med sine Krav om Frihed paa alle Omraader har ogsaa rejst Tvivl om, hvilken Opdragelsesmetode, der rettest bør anvendes; hvad er rigtigst; den mest yderliggaaende Frihed, men med Bevisthed om det deraf flydende Ansvar, eller den gammeldags strenge Opdragelsesmetode, hvor Mor's Dom og Mening (med Fa'r som inappellabel Højesteret) skal afslås i alle, selv de uberydligste Sager? Hvem tør tage Ansvaret for her at sige, dette er rigtigst, og dette forkert? Her som paa alle andre Omraader, ligger Sandheden sikkert i Midten, rent bortset fra de skyldige Hensyn der selvfølgelig bør tages til hver enkelt Individualitet og særlige Anlæg.

Bankdirektor Helborn og hans Hustru har kun et Barn, Datteren Betty, som de elsker og forguder med den Kærlighed, der næsten af alle Forældre altid ofres paa "Eneste-Barnet". I fuld Tillid til at deres Datter aldrig kan foretage sig noget, som hun ikke ville kunne svare til, har ladet hende nyde sin Ungdom og Frihed i fuldt Maal; hidtil har de ikke haft Grund til i nogen Retning at angre dette; Betty har i enhver Henseende været en mønsterværdig Datter. Hun er nu i den Alder, hvor Hjertet begynder at kræve sin Ret hos den unge Pige, men heller ikke denne Omstændighed har ørt noget med sig, som kunde bringe Forældrene ud af den rolige og trygge Ligevægt, hvori de hidtil har været. Officielt foreligger endnu intet, ja efter alt at domme har de unge Mennesker end ikke udtalt sig for hinanden, men de to gamles aarvaagne Blik har længe set, at den unge Stud.jur Poul Helmuth, Søn af en af Bankdirektørens Ungdomsvänner, føler mere end broderligt for Betty, der paa sin Side ikke synes at være utilfreds med den Beundring og Hyldest, som Poul saa aabenlyst lægger for Dagen. Poul gaar og kommer i Bankdirektørens Hus, som var det hans eget Hjem; han ledsager Betty paa hendes Spadsoreture, følger hende til Spillelæreren, og henter hende, naar hun er færdig. Han har kort sagt paataget sig en ældre og galant Broders Pligter. Den Dag, da Poul som saa ofte før kommer for at hente Betty til hendes Spilletime, beder Fru Helborn Datteren om at lægge Vejen om forbi Banken og der indsætte nogle Hundrede Kroner paa Fruens private Sparekassebog, som tydelig Vidner om, at Bankdirektøren ingenlunde er nogen guleragtig Aftemand. Da de to unge naar til Banken, siger Poul Farvel, han maa skynde sig videre til sin Manufaktur; ingen af dem har i deres gensidige Optagethed lagt mærke til, at de iagttages af en lurvet klædt Mandsperson med et kønt men egentlig ikke særlig tillidsvækkende Ansigt. Da Poul er forsvunden, sniger han sig ind i Banken efter den unge Pige, han vejrer en Chance, uden at han selv endnu ved, hvad han vil; herinde lykkes det ham imidlertid at snige sig til at kaste et Blik i Bettys Sparekassebog, og i samme Nu - som Begæret efter den store Sum, der udestaar paa den vaagner i ham, fødes ogsaa den Plan, der, det haaber han, kan hjælpe ham til at faa den. Den Magt, som han takket være sine ydre Egenskaber har over Kvinden, har hans talrige Erobringer blandt Gadens mere eller mindre løse Fugle tidlig belært ham om, og udgaaet som han oprindeligt er fra et godt og dannet Hjem (ugidelighed og daarlige Bekendtskaber har desværre ført ham paa Afveje) tvivle han ikke om, at hans Plan nok skal lykkes, naar han blot faar sin ydre Person pyntet tilstrækkelig op - men "Driftskapital" maa der til! Fra Banken er han fulgt efter Betty hen til hendes Spillelærer, og i den Tid har han haft rigelig Lejlighed til at udarbejde sin Plan i alle dens Detailler. Den unge Pige kommer atter ned og gaar nu Hjem, stadig forfulgt af den unge Mand Charles, som paa denne Maade faar at vide, hvad hun hedder, og hvor hun bor. Nu gælder det altsaa om at skaffe sig den fornødne "Grundkapital". Hurtig begiver han sig hen til den store Fabrik der i Nærheden, hvor hans "Kæreste" arbejder og venter udenfor, til hun sammen med de andre Arbejdersker kommer ud for at gaa til Middag. Kæresten, der i Parentes maa betale denne sin "Lykke" med det neste af sin Ugeløn, igler glad sin Ven imøde, og Arm i Arm gaar de hen til det tæt derved liggende Spisehus. Efter at Charles her har faaet presset hende for saa mange Penge som muligt (det vil sige omtrent alt hvad hun har) gaar han igen, han maa jo skynde sig med at træffe Forberedelser. Først

Lejer han de fornødne Klæder og derpaa træffer han Aftale med en Ven om, at han skal fingere et Overfald paa den unge Dame, hvor saa Charles skal optræde som Redningsmand; ved at luske om ved Villaen, har han nemlig opsnuset, at den unge Pige skal til Bal om Aftenen alene. Det gaar efter Ønske, da Betty er staaet ud af Vognen og denne er kørt bort igen, styrter en skummel Fyr sig over hende og kaster hende til Jorden; paa hendes Nødskrig styrter Charles frem, hvorefter Banditten flygter (med et bredt Grin som Betty desværre ikke ser). Ved Hjælp af Pigen, som imidlertid er kommen til

faar de den besvimede unge Pige baaret op i Villaen, hvor hun snart kom til sig selv, hvorpaa hun dybt rørt takker sin Redningsmand og beder ham om endelig at komme igen Dagen efter for at ogsaa hendes Forældre kan faa Lejlighed til at bringe ham deres Tak. Tilfreds med sit Dagværk gaar Charles hjem. Næste Dag møder han altsaa efter Aftale op hos Bankdirektøren, flot udhalet i de lejede Klæder. Poul som ogsaa er tilstede, føler straks en for ham selv uforklarlig Antipati mod Charles, som trods Elegancen gør et forlorent Indtryk paa ham, hvorimod Familien Helborn, Betty iberegnet, synes ganske bedaaret af ham. I Samtalens Løb faar Charles at vide, at Betty rider og straks aftales en Ridetur til næste Dag; det gælder jo om at imponere, saa Charles maa omend med et Suk sætte sig i Udgift med ogsaa at leje en Hest; efter endt Ridetur begaar Charles den Uforsigtighed at han inviterer Betty ind paa en ikke helt nobel Kafé, men takket være den unge Piges Naivitet, og til Held for Charles, aabner dette dog ikke hendes Øjne for hvad hendes Kavalér Charles er for en Fyr. Lønge faar denne Herre jo ikke Lov at bevare Skinnet, saa her maa handles hurtigt; ude i Haven tilstaar han Betty sin Kærlighed, han kan ikke leve uden hende! Men her har han gjort Regning uden Bankdirektøren, som kommer bag paa dem og forbitret viser ham Døren. Nu maa der handles hurtigt; Charles skriver til "den elskede" og beder om et Stævnemøde, der er kun et tilbage, de maa flygte. Poul som under alt dette har været i sort Humør, fordi han føler sig saa ganske udenfor, sidder en Dag udenfor en Kafé i en af Byens Udkanter; pludselig hører han en Stemme, som synes ham bekendt; forsigtig ser han frem - det er jo den fine Charles - i Selskab med en Fabrikspige, som gør ham Bebr. ejdelser og taler om Penge! Som et Slør falder det fra hans Øjne - Charles er en gemen Bedrager, her maa stikke noget under; forsigtig lister han efter Charles og kommer saaledes til at overvære Stævne-mødet, hvor Flugten aftales og hvor - nu forstaar Poul det hele - Charles overtaler den unge Pige til at tage Moderens Sparekassebog med! Hurtig iler Poul hen til en Politistation, hvor han fortæller sin Opdagelse og telefonerer til Bankdirektøren, om hvad hans Datter staar i Begreb med at gøre. Faderen, der tror, at Datteren ligger rolig i sin Seng, iler ind i Kabinettet, og rigtig, der staar det stakkels vildledte Pigebarn med Bankbogen! Det er ikke holt blide Ord, den forbitrede Fader lader regne ned over det ulykkelige Pigebarn. Imidlertid har Politiet, ført af Poul, taget Charles, som gaar og venter paa sin "Elskede" med de rare Penge og som nu i Stedet for maa vandre i Arrest, hvorfra han dog snart igen udfris, takket være Bankdirektøren, der er angst for den Skandale, som Offentliggørelsen af denne Historie vil medføre, og da Fruen og Poul Dagen efter fører deres Forbøn om Tilgivelse for stakkels Betty, der nu lidt for sent ganske vist - ser, hvad Charles har været og Poul er, ender denne pinlige Historie bedre end den tegnede til - ja for Poul og Betty har den sikkert kun været til Gavn, for selv af det sletteste kan gro noget godt.

GETÄUSCHTE LIEBE.

Bankdirektor Helborn und seine Frau haben nur ein einziges Kind eine Tochter die sie vergöttern und verzärteln, so wie es oft mit einem einzelnen Kinde der Fall ist. Sie haben zu ihrer Tochter vollkommen Vertrauen, so dass ihr unbeschränkt erlaubt wird ihre Jugend und Freiheit in vollem Maasse zu geniessen. Sie haben bisher auch keinen Grund gehabt, dieses zu bereuen. Ellen ist in jeder Beziehung eine musterhafte Tochter. Ein junger stud. jur. Paul Helmut ist Ellens specieller Freund. Bei jeder Gelegenheit zeigt er ihr seine Bewunderung, und Ellen scheint darüber nicht unzufrieden zu sein. Die Eltern haben den jungen Mann herzlich lieb, und man erwartet jeden Tag von einer Verlobung zu hören.

Eines Tages kommt Paul wie gewöhnlich, um Ellen auf einem Spaziergange zu begleiten, und Frau H. bittet die Tochter das Bankbuch mitzunehmen, und einen grösseren Betrag in die Bank zu bringen. Ohne es zu bemerken werden sie auf dem Wege von einem Mann beobachtet dessen Äusseres nicht das Angenehmste ist. Er folgt dem jungen Mädchen zu der Bank, wo sie sich von Paul verabschiedet, schleicht sich hinter ihr in die Bank, und wirft einen begierigen Blick auf das Bankbuch, in welchem ein ziemlich hoher Betrag geschrieben steht. Im selben Augenblick fasst er den Entschluss, sich dieses Geld verschaffen, obwohl es ihm noch nicht klar ist, wie er die Sache anfangen soll. Er ist ursprünglich ein netter Mensch von guter Familie, aber Trägheit und schlechte Gesellschaft haben ihn leider auf Abwege geführt. Von den vielen Eroberungen, die er unter den losen Existenzen der Strasse gemacht hat, weiss er, dass er dem weiblichen Geschlecht gegenüber eine gewisse Charme besitzt, und er beschliesst, sich diese Eigenschaft zu Nutze zu machen, um das neue Ziel zu erreichen, und das viele Geld zu erhalten. Zuerst muss er sich aber Betriebskapital verschaffen, und zu diesem Zweck geht er zu der Fabrik, wo seine Geliebte arbeitet. Glücklicherweise geht sie ihrem Freund entgegen, aber dieses Glück muss sie mit Geld bezahlen; fast alles was sie hat, muss sie ihm geben, und dann geht er wieder fort, er muss eiligst seine Vorbereitungen machen. Er leiht sich zuerst neue Kleider, um als Gentleman auftreten zu können, und dann verabredet er mit einem Kameraden, dass dieser einen Überfall an Ellen fingieren soll. Er, Charles, will dann als Erretter des jungen Mädchens auftreten. Er hat nämlich aufgespürt, dass sie allein zu einem Ball gehen soll. Alles geht auch nach Wunsch. Abends als Ellen nach Hause gefahren, und eben vom Wagen gesprungen ist, stürzt sich ein Bandit über sie, und wirft sie zu Boden. Sie ruft um Hilfe, und Charles stürzt hervor um ihr zu helfen. Auch das Dienstmädchen kommt vom Hause herbei, und sie hilft Charles das bewusstlose Mädchen in die Villa zu tragen, wo sie sich bald wieder erholt. Tief gerührt sagt sie ihrem Erretter herzlich Dank, und bittet ihn den nächsten Tag zurückzukommen, damit auch ihre Eltern Gelegenheit erhalten können ihre Dankbarkeit auszusprechen. Sehr zufrieden geht Charles nach Hause. Den nächsten Tag findet er sich wieder ein, elegant gekleidet. Die Familie, auch Ellen, sind ganz eingenommen von ihm. Nur Paul kommt der Fremde unsympatisch vor, und er kann nur schwer seinen Widerwillen verbergen. Charles erfährt, dass Ellen ein prächtiges Reitpferd hat, und sogleich wird ein Spazierritt verabredet. Späterhin ist Charles so unvorsichtig Ellen in ein dubioses Café mitzunehmen. Nur die Naivität des jungen Mädchens ist daran Schuld, dass sie nicht versteht, von welchem Kaliber ihr Cavalier ist.

Lange vermag der feine Herr doch nicht den Schein zu bewahren, es muss hier schnell gehandelt werden. Im Garten gesteht er seine Liebe, ohne sie könnte er nicht mehr leben. Der Bankdirektor kommt herbei, und erbittert weist er dem Fremden die Tür. Charles schreibt nun an die Geliebte und bittet um ein Rendez-vous. Er hat nur einen Ausweg, er muss sie zur Flucht überreden.

Unterdessen ist Paul sehr übler Laune, weil er ganz aus dem Spiele gesetzt worden ist. Eines Tages sitzt er ausserhalb eines Cafés, er hört jemand sprechen, die Stimme kommt ihm bekannt vor, und er sieht nun den feinen Herrn Charles mit einem Fabrikmädchen zusammen. Er hört, dass sie ihm Vorwürfe macht und von Geld spricht, und plötzlich fallen ihm die Schuppen von den Augen: Charles ist ein gemeiner Betrüger. Vorsichtig schleicht er sich hinter Charles her, und wohnt bald dem Rendez-vous mit Betty bei, wo Charles sie zur Flucht überredet, und sogar verlangt, dass sie das Bankbuch der Mutter mitnehmen soll.

Schnell eilt Charles zu der nächsten Polizeiwache, erzählt von seiner Entdeckung, und telephonierte zu dem Bankdirektor was passiert ist. Der Vater hat gemeint, die Tochter schläft ganz ruhig in ihrem Bett, er eilt zu ihrem Zimmer, und findet ganz richtig Ellen zur Flucht bereit, mit dem Bankbuch in der Hand.

Indessen hat die Polizei von Paul geführt Charles nach der Wache gebracht. Der Bankdirektor trägt doch sogleich Sorge, dass er vom Arrest freigegeben wird, weil er Angst hat, dass diese unangenehme Geschichte veröffentlicht wird.

Die arme Ellen versteht nun endlich, wie schlecht Charles gewesen, und wie treu und gut Paul ist, und die Geschichte endet zur Zufriedenheit aller Parteien.

- - - - o o 0 0 o o - - - -

NORDISK FILMS-KOMPAGNI

KOPENHAGEN

BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.

NEW YORK. MOSCOU.

BERLIN S. W.

Friedrichstrasse 23, 1.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.

Telephon Amt IV 10191.

LE LIVRET DE CAISSE D'ÉPARGNE.

Le directeur de banque, Monsieur H. et sa femme n'ont qu'une enfant, Bessie, très jolie fille, qu'ils aiment par-dessus toutes choses. Un jeune homme, Paul, fils d'un ami de Monsieur H. est toujours reçu à toute heure dans la famille, et en toute occasion il offre ses hommages à Bessie, ce dont la jeune fille paraît faire de cas.

Un jour la mère demande à Bessie d'aller verser dans la banque une somme d'argent, et Paul va l'accompagner. Devant la banque Paul fait ses adieux à Bessie et s'en va. Il ne voit pas qu'un homme de mauvaise mine la suit et la surveille strictement. L'homme aperçoit le livret de caisse d'épargne contenant un assez grand montant, et à l'instant il projette de vouloir se procurer cet argent, et il commence immédiatement à chercher moyen d'atteindre son but. Il est de bonne famille, et il a eu des manières très agréables, mais la paresse et les mauvaises connaissances l'ont écarté du droit chemin. Il sait, que généralement il plaît aux femmes, et il se décide de vouloir s'en servir. Il suit Bessie jusqu'à la maison, et de cette manière il s'informe de son nom et de son adresse. Puis il va chercher les fonds nécessaires pour la réalisation de son dessein. Il va à l'usine, où travaille son amie Lisette, et sous peu elle arrive avec les autres ouvrières. Joyeusement elle salue son ami, et bras dessus bras dessous ils se rendent dans un restaurant tout près de là. Arrivé là, il lui enlève tout l'argent qu'elle possède, et puis il s'en va. Alors il loue des habits élégants, de manière à pouvoir jouer le rôle de gentilhomme, il concerte avec un camarade, que celui-ci feindra un guet-apens contre la jeune fille, de sorte que Charles lui-même puisse intervenir comme sauveteur. Il a appris, ce le soir même Bessie ira à un bal, et que probablement elle retournera seule, et il se décide à profiter de cette occasion pour accomplir son dessein. Tout s'accomplit selon son désir. Aussitôt que Bessie a quitté la voiture, un bandit de mauvaise mine se précipite sur elle et la jette à terre. À son cri de détresse Charles accourt au secours et le bandit s'enfuit, en ricanant, ce que malheureusement Bessie ne voit pas. À l'aide de la bonne, qui accourt également, Charles porte la jeune fille sans connaissance à la maison. Elle ne tarde pas à se remettre, et elle remercie cordialement Charles de son assistance en le priant de bien vouloir revenir le lendemain, de sorte que ses parents aient également l'occasion de le remercier. Satisfait Charles s'en va, et le lendemain il vient élégamment vêtu mais de vêtements loués. Paul est présent, mais instinctivement Charles lui est antipathique. Il lui paraît postiche, malgré l'élégance de sa mise, mais le reste de la famille, dont Bessie est parfaitement enchanté de l'étranger. Pendant la conversation Charles apprend, que Bessie est une habile écuyère, et immédiatement une promenade à cheval est arrangée pour le lendemain. Mais il faut forcer l'affaire, et la promenade finie, Charles déclare son amour à Bessie, en disant que sans elle il ne peut vivre. Mais il est interrompu par Monsieur H. qui paraît tout enragé la porte à l'impudent étranger.

Charles comprend qu'il ne reste qu'une ressource: il faut persuader à Bessie de s'enfuir avec lui, et il lui écrit, et lui demande un rendez-vous le lendemain soir.

Pendant ce temps Paul a de très mauvaise humeur, il se sent de trop. Un soir il s'est assis à la terrasse d'un restaurant, et il entend par hasard parler Monsieur Charles accompagné d'une ouvrière, qui lui fait des reproches et parle d'argent.

Aussitôt Paul comprend, que Charles est un imposteur; ille suit de près, et réussit à assister au rendez-vous de Charles et de Bessie, et il entend, qu'il lui persuade à s'enfuir avec lui, en emportant le livret de caisse d'épargne. Aussitôt Paul court au poste de police le plus proche, et téléphone au père de Bessie en lui communiquant ce qu'il vient d'entendre. Monsieur H. est très étonné il croit que sa fille dort tranquillement et il se dépêche de se rendre dans sa chambre où en effet il trouve sa fille prête à s'enfuir, le livret de caisse d'épargne à la main.

Cependant la police, introduite par Paul a arrêté Charles, mais le directeur de banque qui a peur de scandale a soin de le tirer de son embarras le plus tôt possible.

La pauvre Bessie est parfaitement guérie de sa folie, et elle comprend maintenant quel bon ami est Paul, de sorte que à la fin tout finit bien pour toutes les parties.

----- o o o o o -----

RDISK

COMPAGNI

ENHAGEN

LONDON GENOVA

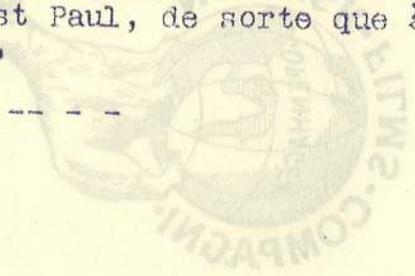
MOSCOW

NEW YORK CITY

N. E. No. 20.

Telephone: 3442

Telephone: 3442

NORDISK FILMS-COMPAGNI

COPENHAGEN

BERLIN. VIENNA. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOU.

LONDON W. C.

18 Cecil Court, Charing Cross Road.

Tel. Ad.: „Norfilmcom“.

NEW YORK, CITY.

7, E. 14th Str.

Tel. Ad.: „Northfilm“.

Telephone: 3745 Stuyvesant.

